

de huid eenigszins gedrukt worden, maar ook zonder eene dergelijke aanleiding, bijten zij, waarbij echter nimmer bloed vloeit, daar hunne kaken te klein zijn, om de opperhuid te doorboren.

Wanneer men ze tusschen de vingers doodwrijft, waartoe eenige kracht noodig is, geven zij een niet zeer krachtigen, maar toch vrij onaangenaamen geur af, die herinnert aan dien van vele Tenebrioniden en Carabiciden.

De lengte varieerde van 3—5½ m.M.; de kleur van donker staalblauw tot donker metaalgroen.

In den zonneshijn vielen vele copuleerende paartjes waar te nemen. De copulatie is zeer kortstondig; ♂ en ♀ schijnen daarbij niet in zeer innige verbinding te geraken; bij de geringste aanleiding, b.v. als men er met de hand nabij komt, laten zij elkander los.

Te Medan hield ik eens een ♀ in observatie in eene reageerbuis, met als voedsel een paar malen een opengebroken eierpakket van een kakkerlak. Zij leefde 39 dagen, en was waarschijnlijk reeds bevrucht. Eens nam ik waar, dat zij op den glaswand een ei legde. Onmiddellijk keerde zij zich om en vrat het in ± eene seconde op. Het ei was zeer langwerpig, doorschijnend witachtig; de lengte ongeveer 1/4 van die der moeder.

J. B. CORPORAAL.

HANS FRUHSTORFER †.

Geheel onverwacht is op 9 April l.l., na eene mislukte kanker-operatie, Hans Fruhstorfer te München op 55-jarigen leeftijd overleden. De lepidopterologie verliest in hem een van hare ijverigste beoefenaars. Fruhstorfer was iemand, die uitstekend op de hoogte was van alles, wat met zijne Rhopalocera-studie in verband stond. Aanvankelijk slechts verzamelaar en later handelaar, werd hij ten slotte de specialist voor de Indo-Australische Rhopalocera. Hij was dan ook de aangewezen medewerker voor A. SEITZ. Het is zeer te betreuren, dat hij de Indische Lycaenidae niet geheel bewerkt heeft voor de dood hem verraste. Wie zal dit werk van hem kunnen overnemen zonder in het bezit te zijn van zijne schitterende collectie, die hij zoo gaarne in Nederland gezien had.

Fruhstorfer kende het Nederlandsch en gevoelde voor ons land en zijne kolonieën; Java heeft hij geheel bereisd Ook als medewerker der heeren NEERVOORT VAN DE POLL en PIEPERS, is hij ons goed bekend.

Zijn naam zal ontsterfelijk zijn door de tallooze grootere en kleinere werken van zijne hand. Wat er ook op zijn persoon en zijn werk aan te merken moge zijn: er is een man weggegaan, die zéér moeilijk te vervangen zal zijn en die op een deel der lepidopterologie zijn stempel heeft gedrukt.

R. I. P.

Leiden, 30 Mei 1922.

R. VAN EECKE.

Wat is *Ptychopoda ptelearia* (Lepid.)?

In het vierde deel van SEITZ, „Die Gross-Schmetterlinge der Erde (des Paläarktischen Faunengebietes)”, dat de *Geometridae* behandelt en bewerkt is door L. B. PROUT, vindt men op p. III van de inleiding het volgende:

„Die Raupe der meisten Arten lebt an frischem Laub, „aber die Arten der Gattung *Acidalia* und einige ihrer „Verwandten ziehen dürre oder moderige Nahrung vor; „eine Art, *Ptychopoda ptelearia* (zonder auteur) tut zu- „weilen beträchtlichen Schaden in Blumenläden und „Herbariën.”

Nu behoort het genus *Ptychopoda*, tot de *Acidaliinae* en omvat een aantal soorten, die in den „Catalog der Lepidopteren des Palaearctischen Faunengebietes” van STAUDINGER en REBEL aan het begin van het genus *Acidalia* gesteld zijn. Daar vindt men *ptelearia* echter niet vermeld, ja zij wordt in het geheele werk niet genoemd; hier vindt men dus geene nadere aanwijzing. Het merkwaardigste is echter, dat die naam in den Index van SEITZ (p. 472) niet anders voorkomt, dan alleen met verwijzing naar ons punt van uitgang, p. III van de inleiding. Zij wordt dus in dit werk niet beschreven.

Waar het nu bekend is, dat *Ptychopoda (Acidalia) herbariata* F. (SEITZ p. 123) juist dezelfde bijzondere leefwijze in bewaarplaatsen van gedroogde kruiden enz. voert, wat ook op p. 124 van SEITZ beschreven is („Scheint ausschliesslich an durren Pflanzen zu fressen, in Pflanzensammlungen,